

UNIVERSUL LITERAR

Fioroasa crimă din Brăila. — (Vezi explicația).

Într'un colț cu păpușa. Mosafirii a-
rătau cu respect spre tatăl ei, un ne-
gustor de vinuri foarte bogat, și-și
șopteau că fata lui capătă zestre 30
mii ruble. Eu ghicii, cine s'ar putea
interesa de această, și privirea mea
căzu pe Julian Massacowici, care
cu mâinile la spate și capul puțin a-
plecat, asculta cu atenție discuțiile
mosafirilor.

La împărțirea cadourilor, am fost
uimit de inteligența fină a gazdei.
Fata cu zestre de 300.000 ruble a că-
pătat cea mai scumpă păpușă. Apoi
urmară celelalte cadouri, fiecare du-
pă rangul părinților. Cel din urmă
copil, un băiat slab ca de vreo 10
ani, cu păr roșcat și cu multe pistrii
pe obraz, a căpătat o carte de povești
fără poze! Era fiul guvernantei co-
piilor gazdei — o sărmană văduvă.
El căpătase adese ori bătaii și de a-
ceea era tare fricos. Hăinuța lui era
făcută dintr'o stofă eflină. După ce
a căpătat cărticica, merse ei mai
multă vreme împrejurul celorlalte
jucării; s'ar fi jucat cu plăcere cu
ceilalți copii, dar n'avea curaj; se
vedea că își înțelegea situația.

Eu privesc cu plăcere copiii, ale
căror prime sentimente sunt de mul-
te ori caracteristice. Așa, nu-mă scă-
pă din vedere că băiatul, cu părul
roș, din toate jucăriile îi se păru mai
atrăgător un mic teatru, unde cu câ-
tă plăcere ar fi vrut să aibă și el un
rol cât de mic. Sărmanul surădea și
dădu cliar singurul măr ce avea,
unul băiat indelat, care avea batista
până cu dulceturi, și se lăsă să i se
atârne un altul de gât, numai să
nu-l depărteze prea mult de teatru.
Dar nu după mult timp un altul îi
dădea la pumnii, fără ca el să în-
drăznească să se apere sau să plân-
gă. Dar iată că veni și mama sa, gu-
vernanta, care îi ordonă să nu su-
pere în joc pe ceilalți copii. — așa
că sărmanului copil nu-i rămânea
altceva mai bun de făcut de cât să
se retragă în camera unde stam eu
și unde era fetița. Amândoi începură
să gălească frumoasa păpușă.

Eu stăteam de aproape o jumăta-
te de oră în seră și ascultând la con-
versațiile micuței, cu 300.000 ruble,
și cu băiețelul cu părul roșu eram
pe cale să adorm, când Julian Massa-
cowici intră în odă. El a profitat de
un mic scandal iscat între copiii și a
părăsit sala nebăgat în seamă. Eu
observasem că discutase cu tatăl
logatelor moștenitoare, — căruia îi
fusese tocmă recomandat. Acum stă-
tea confundat în gânduri, ca și când
ar fi numărat pe degete „300...300“,
murmurând el, „unsprezece... doispre-
zece... tresprezece“ și „șasesprezece
... 5 ani... Să zicem pe 4 procent...
cinci ori 12 fac 60 și pentru ăștia 60...
să zicem încă cinci ani fac 40. Dar,
cu 400 nu se mulțumește un cămă-
tar, ăștia ia și 8 și 10 procent. Dar,
legal, să fie 500.000, asta e doară ne-
îndoielnic — și ce o veni pe deasupra!
„Reflecțiile lui păreau a fi
luat sfârșit, vroia tocmă să pără-
sească odaia, când aruncă o privire
asupra fetiței și se oprî. Pe mine nu
mă vedea, fiindcă stăteam în fund
ascuns. Mi se păru foarte iritat;
nu influențat asupra-i socoteala a-
ceea sau altceva? Își frecă mâinile,
părea ca și cum enervarea lui ajunse
la punctul culminant, și aruncă din
noii o privire viitoareii lui mirese.
La început părea ca și cum l'ar im-
pinge cineva înainte, dar mai întâi
se uită împrejurul lui — apoi se a-
propie de micuța surăzând, se aple-
că și o sărută pe frunte.

Această năvălire neașteptată o făcu
să strige de spaimă. „Ce faci aci,
drăguță copilă?“ întrebă el încet, în
același timp uitându-se împrejurul
lui și mângâind obrații fetiței. „Ne
uicăm... Ah! cu asta?“ Massacowici
se uită chiorș la băiat. Dănsul
te, tu ai trebui doară să te reîntorci
în salon“, zise el băiatului. Dănsul
tăcu și se uită la cel care-i vorbea.
Julian Massacowici se uită încă
odată împrejurul lui și se aplecă din
noii la fetiță. „Aceasta este desigur o
păpușă, drăguță? întrebă el?—O pă-
pușă“, răspuse fetița, care încreți

Baroul bucureștean

D-1 MIHAIL ANTONESCU

D. Mihail Antonescu, decanul ba-
roului din Capitală, este o ilustrație
a corpului nostru avocațesc. Ști-
inței sale, marș sale corectitudinii
în viața publică, d. Antonescu își
datorește înalta considerație de
care se bucura printre colegii săi de
barou, își datorește înalta situație
ce ocupă printre oamicii noștri de
drept.

Est magistrat, trecut prin toată
ierarchia, delat substituit de procu-
ror până la membru la Curtea de
Casație, d. Antonescu a preferat ce-
lei mai înalte situații în magistra-
tură practicarea profesiei de a-
vocat și ca atare a adunat în două
rânduri până acum sufragiile cole-
gilor săi din barou pentru demni-
tatea de decan.

În această calitate, se datorește

d-lui Mihail Antonescu înființarea
asistenței judiciare, conferințele pro-
fesionale, biblioteca din Palatul de
Justiție al Capitalei.

Ca reprezentant al colegiului I de
Blov. în Camera deputaților, decanul
baroului bucureștean a luat o
parte precumpănitoare la alcătuirea
și discuția proiectului de lege al
Contenciosului și a propus și a fă-
cut să se voteze proiectul de lege a-
supra corpului avocaților, intrat în
aplicarea dela 1907.

Cu o asemenea activitate, este u-
șor de înțeles de câtă considerație
se bucură d. M. Antonescu printre
avocații baroului bucureștean și mo-
tivul ce ne-a îndemnat să ilustrăm
această a noastră galerie cu portre-
tul distinsului avocat și jurist.

YGREC.

fruntea și căpătase puțină frică. „Și
știi d-ta, drăguță, din ce o făcui o
păpușă?“ „Asta nu o știu... sună
răspunsul. „Din sdrețe, inima mea
— tu însă să pleci în salon la toa-
rășii tăi, s'adresă Massacowici as-
pru băiatului“. Acesta și cu fetița se
țineau tare strânsi unul lângă altul.
Ei n'aveau de loc plăcere să se des-
partă. „Știi d-ta, de ce ti s'a făcut
cadou păpușa aceasta?“ întrebă Ju-
lian Massacowici tot încet! „Eu
nu știu“. — „Pentru că toată săptă-
măna ai fost o fată cuminte și ascu-
tătoare“. Aci, Julian Massacowici,
care de iritare tremura din tot cor-
pul, aruncă o privire repede impre-
jurul lui și pasionat zise: „Si ai să
mă iubești, iubită domnișoară, când
am să viu la părinții d-tale?“ El vru
după aceste cuvinte să sărute din
nou fetița, dar băiatul cu părul roș,
care văzu că fetița e gata să plângă
o apucă de mână și de mână începu
să plângă cu hohote. Julian Massa-
cowici se infurie în serios. „Afară,
afară de aici, afară!“ strigă la el.
„afară în salon, afară la ceilalți!“
— „Nu, asta nu trebuie, asta să n'o
facă! Plecați de aici!“ zise fetița.
„Lăsați-l în pace!“ zise ea izbucnind
în lacrimi.

Cineva bătu în ușă. Julian Massa-
cowici se sperie și își îndreptă
înalta-i statură. Dar băiatul roșcat
se sperie mai rău decât Julian. El
lăsă fetița și se strecură în sufrage-
rie. Ca să nu desparte vre-o bănu-
ială, merse și el într'acolo. Era roș
ca focul! poate îl supăra nerăbdarea
și faptul că a lucrat ca un școlar, și
s'a năpustit peste obiectul voinei
lui, — pe care în ori-ce caz n'avea
speranțe să-l cucerească de cât în
cel puțin 5 ani.

„Ce faci aci, tu șarpe, afară,
afară! Tu vrei să vede să furi fructe,
ce? Mars, la camarazii tăi!“

Băiatul speriat recurse la un mij-
loc desperat: încercă să se ascundă
sub masă: — dar enervatul urmăritor
scose batista și căută cu ea să
gonească copilul.

Corpulentul om începu să răsuflă
greoiu sub miscarea asta bruscă,
deveni roș, că mă făcu să izbucnesc
în râs. În același moment veni gaz-
da: băiatul eși afară de sub masă
și își ștergea genunchii și coatele, în
timp ce d. Massacowici își duse
repede batista la nas. Gazda văzând
băiatul zise: „Asta e băiatul, pentru
care am avut onoarea a vă ruga...“

„Serios?“ răspuse Julian Massa-
cowici, care nu-și recăpătase încă
prezența de spirit.

„Este fiul guvernantei copiilor
mei“, urmă gazda. „o văduvă să-
racă, femeia unui negustor onest, și
de aceea, Julian Massacowici, dacă
v'ar fi posibil...“

„Ah, nu, nu“, răspuse Julian
Massacowici. „scuzați, imi este
imposibil. Dar m'am interesat deja,
nu e nici un loc vacant, și chiar
dacă ar fi, sunt deja 10 candidați,
cari au mai mult drept ca el, re-
gret — regret foarte.“

„Păcat“, repetă gazda, „un băiat
modest și tăcut.“

„O, un băiat foarte obraznic“,
răspuse Massacowici surăzând.
„Pleacă, tinere, ce mai stai aici?
Pleacă la ceilalți camarazi!“ zise el
adresându-se copilului. Totuși, nu
se putu oprî a-i trimete o privire fu-
ricasă, și eu trebui să-i răd în obraz.
Se întoarse și întrebă aproape tare,
cine sunt. Apoi părăsiră împreună
camera. Vedeam cum Julian Mas-

sacowici auzind pe gazdă, clătina
capul supărat.

După ce am răs destul, mă reîn-
torsei în salon. Aci „omul cel ma-
re“ era inconjurat de părinți, de
gazdă și soția lui și vorbea cu a-
prindere unei dame, care îi fu reco-
mandată și care făcea de mână a-
ceeaș fetiță, cu care înainte eu 10
minute a avut scena de mai sus. El
nu înceta de a lăuda și linguși feti-
ța, iar mamei îi venea să plângă,
așa de mișcată era, pe când pe buze-
le lui Papa apăru un surâs binevoi-
tor.

„Este Domnul acesta căsătorit?“
întreba un cunoscut ce era aproape
de Julian Massacowici. Cel din
urmă imi aruncă o privire furioasă.
„Nu“, răspuse vecinul meu foarte
puțin plăcut atins de lipsa mea tact.

— Nu de mult mă duse
drumul meu prin fața unei biserici.
O mulțime de oameni înaintea ei
imi atrase curiozitatea. Imprejur
auzii de o nuntă și că, cununia tre-
buia să aibă acum loc. Cerul era în-
nourat, o zi udă și gata de ploaie.
Intrai și eu, cu mare greutate în
biserica și văzui pe ginere. Nu mai
era tânăr, dar avea înfățișarea că
vrea să se întinerească. Tocmai au-
zii că ar fi venit mireasa.

Împingându-mă printre asistenți,
văzui o fată frumoasă în primăvara
tinereții; totuși juna frumusețe ară-
ta distrată, palidă și tristă; și mie
imi păru chiar că ochii puțin roși
dovedeau urme de lacrimi uscate. Fi-
nele trăsături ale feții îi dădeau o
deosebită gingășie; cu toate astea
farmecul figurii de copil nu dispă-
rură și ochii ei exprimau par'că ru-
găciune și apărare. Abia îi dădeai
16 ani. Când însă mă uitai mai bine
la ginere recunosci pe Julian Mas-
sacowici, pe care tocmă acum 5 ani
il văzusem ultima oară.

Atunci căzu privirea-mi asupra
miresei... O, Dumnezeu meu!.....

Căutați să ies din biserică. Printre
oamenii auzii că mireasa ar fi foarte
bogată, și capătă 500000 ruble zestre
și încă odată pe atâta trusou.

Așa dar nu și-a greșit socoteala
gândii ei și fugii pe stradă înainte...
trad. de I. Jianu-Poiana.

DORMI DRAGA...

*Te leagă c'un cântec... tu 'ncoet atipeșă
și-un zâmbet și-apare și-ți statură 'n față.
Un vis încercat cu povești
Îți prinde tot sufletu 'n brață...
Dormi dragă.*

*Furată din basme, culcată-mi pe umăr
Eu tii fericită din lume o clipă,
In farmec fără de număr
Mă năvăl în cer o aripă
Cerească.*

*Tu sună-ți pământule zgomotul tău
Etern și pustiu prin tot locul,
Dar lasă-mi pe umărul meu
Să-mă doarmă în pace norocul —
Dormi dragă.*

Alex. St. Vernescu

CUGETĂRI

Mizeriei îi plac sentimentele afeo-
toase. De aci locuțiunea: „Se iubesc
ca săracii“.

Boiste

Nici podul nici dulapul nu mi se
umplu cu vorbe.

La Fontaine

Ce este moartea pentru omul căm-
pului? Sfârșitul unei lungi și obsti-
toare zile de muncă.

Tolstoi

Adevărata glorie nu se poate împăca
de cât cu meritul.

Bossuet

Meritul e cel mai mare consolator.

Montesquieu

Proza nu se adresează de cât ideii;
versul vorbește ideii și senzației.

Lamartine

VIAȚA 'N GLUMĂ

MĂGARUL TRANSFORMAT

Poveste arăbească pentru cei lesne credincioși

Mergea odată pe un drum un om, îngândurat și bun la suflet afară din cale, ținând în mână un curmeiș de care și țara inapoia lui măgarul.

Două tâlhari îl zăriră.

Unul din ei, cel mai isteț, zise celorlalți:

— Să vezi cum am să fur eu ăstui măgarul!

— Cum ai să-l furi? Nu vezi că-l ține legat?

— Numai uită-te și ai să vezi.

Cel mai isteț dintre cei două tâlhari se apropie binisor de măgar, îi scoase căpăstrul și îl dădu în seama tovarășului; pe urmă, punându-și el căpăstrul în cap, se lăsă să fie târât de omul îngândurat și bun la suflet afară din cale până ce avu vreme tovarășul de hoție să se facă nevăzut cu măgarul.

Atunci, de o dată se opri; omul trăgea mereu, dar vita îndărătnică nu mai vrea să urnească din loc. Omul se întoarse și care nu-i fu mirarea când văzu în căpăstru un cap de om.

— Cine ești și ce cauți aci? îl întrebă el.

— Cine să fiu? Sunt măgarul tău. Să-ți lămuresc însă cum se face că sunt aci. Iată: mama-mea e bătrână și neputincioasă. Intr-o zi, beat fiind, am ridicat mâna asupra-i și o loveam.

— Ce faptă urată, măgarule al meu!

— Așa e și mă călesc. Când o lovii, mama se tângui Profetului și această mă schimbă în măgar de ajuns în mână ta. Văd însă acum că mama m'a iertat; trebuie să se fi rugat de Alah să-i înapoieze băiatul și Alah, în nemărginita lui bunătate, îi va fi ascultat rugăciunea...

— Alah fie laudat! strigă omul aruncându-se în genunchi cu fruntea în pulberea drumului. Facă-se voia lui, și pentru că te-a schimbat iar în om, dă-mi căpăstrul și vezi-ți de drum.

Așa zicând, omul îngândurat și bun la suflet afară din cale, dădu drumul tâlharului care numai atâta aștepta.

Când se întoarse acasă omul cu măgarul minunat, nevasta îl întrebă:

— Ce ți-ai făcut măgarul?

— Să vezi peste ce pățanie ciudată am dat.

Și-i povesti transformarea omului în măgar și pe urmă transformarea acestuia în om. Femea nu-și putea crede urechilor și lauda într-una puterea Profetului.

— Și-mi trebuie, cu toate astea, un măgar. Am să mă duc să-mi cumpăr altul.

A doua zi, când ajunse în târg, unde se afla o multime de vite de vânzare, omul îngândurat și bun la suflet afară din cale nu-și putu stăpâni mirarea: printre măgarii de vânzare și-l recunoscu și pe al lui. Se apropie atunci de dânsul și-i șopti în taină la ureche:

— Ticălosule! Iar te-ai dat la băutura și iar ai lovit pe mama-ta! Cu toate că ești însă chipeș, nu sunt așa de prost să te cumpăr!

Zicând acestea, omul se duse în altă parte a târgului deși cumpără măgar, cu sufletul plin de cea mai virtuoașă indignare.

Costache Glumici

SFATURI CASNICE

Cum se curăță aerul în odăile bolnavilor. — Ca să curățe aerul în odăile bolnavilor pune o lingură de terebentin într-un vas cu apă caldă și lasă-o să se evaporaze. Cu apa ce rămâne spațiul parfumat și lasă apoi vasul sub patul bolnavului.

AMORUL IMPOSIBIL

— după J. REIBRACH —

Aventura lui Lon Tébris așa cum mi-o povesti cât-va timp înaintea morții sale, nu mi se păru de cât o absurdă născocire, și așa fi uitat-o de mult, dacă o întâmplare neașteptată nu mi-ar fi permis de a desvălui misterul, pe care el însuși nu putu să-l pătrundă.

Iată povestirea.

— Aveam, imi zise, douăzeci și cinci de ani și publicasem primul meu roman. O scrisoare, printre altele destul de banale cari imi sosira relativ la el, imi atăta curiozitatea.

Era dela o femeie, de sigur, însă teza mea era atât de bine discutată, cu atata înțelepciune, cu argumente așa de subtile în cât mă simții tot odată turburat și încântat. Mi se indică inițial, „post-restante”, pentru cazul în care ași fi voit să răspund. Mă hotărâi, și o corespondență se legă care imi descoperi, la persoana ce-mi scria, nu numai judecata cea mai sigură și inima cea mai curată, dar și sufletul cel mai simplu, cel mai drept și cel mai cinstit care putea să existe. Avea o cultură largă. Frazele perfecte, fără pretenție, arătau în același timp o femeie de literă și seriozitatea unui spirit datat la meditațiune. Entuziasmul de poet alterna cu cogitări de o filosofie cam tristă; și mi-ași fi închipuit o femeie decăzută prin iubire și care nu vrea, totuși, să dispereze, dacă pe de altă parte nu știu ce grație, ce simplitate și candoare nu m'ar fi făcut să-mi închipuiesc o fată.

Corespondența mea, în adevăr, era o fată. Ea însăși mi-o spuse în curând. Și totuși nu avea pretenție de cât pentru o corespondență pur intelectuală; și după multă insistență, puțin câte puțin, să-i simulg câte-va detalii asupra vieții și asupra persoanei ei. Așa, știam că era frumoasă, că era blondă, că ochii îi erau „gris”.

Nu-și cunoscuse mama, și-și petrecea zilele în fundul unei mari proprietăți izolate, între un tată și o soră pe cari îi adora, fără altă distracție decât studiul, pictura și muzica... Admirasem delicatetea spiritului ei, simțisem lătmând în inima ei admirabile devotamente de mamă, de soră, de soție, de amantă chiar. Da, de amantă, căci se părea că avea o divină și genială intuiție de toate lucrurile.

Aceste deslușiri fizice și materiale ajutându-mă de a avea despre ea o imaginație delicioasă, dar iritantă ne fiind încă sigură, schimbătoare, fugitivă, nu făcură de cât să exaspereze dorința de a ști și mai mult. Adresându-i fotografia, o rugai să-mi acorde pe a sa în schimb. La început nu vru. Mă asigură chiar că trebuia să nu păstrez nici o speranță de a o cunoaște vreodată.

Era deja prea târziu ca să pot renunța. Forța cea mare a femeii e misterul său. Orientatele, nelăsând să li se vadă de cât ochii, ne deschid orizonturi infinite de visuri. Amorul meu crescuse mai presus de tot ce aș putea spune. Rugai, preînsei, amenințai de a întrerupe orice corespondență. Atât, în fine, încât după multe ezitări, câteva săptămâni mai târziu, fotografia imi fu trimisă.

Cum să fi putut atunci respecta cuvântul ce-mi dădusem de a nu ridica nici odată vălul ce acoperea personalitatea acestei creaturi? Trebui toată mărimea admirației mele, a respectului, a amorului meu, pentru a rămânea deun de ea.

Minunata imagine ce-mi închipuiam d'inainte era întrecută încă de realitate. Era în adevăr frumosul păr blond, ochii mari „gris” plini de melancolie, frumoasa gură de al cărei surâs nu te mai puteai sătura; dar o dulce lumină ce-a din aceste trăsături admirabile și s'ar fi spus că un vis mareț ocupa această

frunte senină, și că, în fundul acestor ochi, fericirea ar fi vroită să trăiască și să se stabilească. Decizia mea imi fu iute luată. Nu mai avui de cât un gând, o voință, un scop în viața aceasta: de a alerga la dânsu, să mă arunc la picioarele ei, să cer, să obțin mâna ei.

Însă atunci imi începu supliciul. Ea refuză. Își reîncoia, mai crud încă, apărarea ei. Nu trebuia s'o cunosc nici odată, nu trebuia s'o vadă nici odată, să nu aflu nici odată mai multe de cât ceea ce dânsa mă făcuse să știu, și ceea ce era deja prea mult. Trecur prin toate torturile amorului nenorocit, toate disperările amantului trădat. Simțeam o gelozie puternică. Imi închipuiau că-și râdea de mine. Mi se părea că mă înșelase, că această fotografie nu era a ei. Renegam, blestemam idolul. Și recădeam apoi dela aceste exaltări la remușcări și mai violente. Nu mi puteam închipui viața fără ea, chiar de ar fi fost fiica unui calău, a asasinului mamei ei, al celui mai înverșunat criminal; aș fi trecut peste tot, aș fi iubit-o, consolată-o, m'ași fi căsătorit cu ea. Nu mai era nimic pentru mine de cât dânsa. Rugai, vorbi de a mă sinucide. În zadar!...

Totuși o tristețe mare mă cuprindea de această îndărătnicie neplicabilă. Ea căuța să mă resemneze, să panseze durerea mea cu vorbe cum numai surorile și mamele au, cu o blândețe de amantă; și sub această bunățate, sub această afecțiune, simțeam la dânsa în fiecare zi o durere mai mare, mai adăvărată, mai sinceră, o durere imensă, mai mare poate de cât a mea. Fără a fi rostită, țâșnea fără voce din atingerea cuvintelor; un strigăt îi arăta adâncimea, o imagine apărea ca un fulger de-asupra unei nopți de abis; și entuziasmul, lirismul primelor scrisori ajungea câte odată la sublim. S'ar vorbi de cântecul lebedei; mi se părea că-l aud. Un inger cădea pe pământ și-și sfărâma aripile pentru a nu mai fi de cât un nimic de viață în agonie... Și ea mă iubea. Mă iubea cu atata tărie, cu cât o iubeam; și suferea că trebuia să înlătore rugămintea mea, suferea mai mult ca mine de a nu putea consimți; nici speranța, pe care mi-o refuza cu atata tărie, nu putea, nu vru s'o aibă... și erau poate ore în care se afla în ea...

Mi-o închipuiau, pe rând, atinsă de vro boală fără leac, pe moarte, și totuși o iubeam din ce în ce mai mult; o vedeam victima vre-unui monstruos egoism din partea acestui tată sau acestei surori, pe care o adora; și visam aventuri cavaleresti, isprăvi de giganti, pentru a o libera.

Intr-o zi, în sfârșit, o speranță ca strălucirea aurorei, începu să nască în scrisorile ei: „Ah, dacă această ar fi posibil!” apoi, mai târziu: „Ar trebui pentru aceasta, un lucru care nu s'a mai pomenit dela începutul pământului!” Mă scuturau frigurile. Deja între noi exista o telepatie excepțională, și ceea ce-mi scria, o știam înainte ca să fi primit scrisoarea. Bătăile inimii ei ajungeau până la mine, și mă înfioram de entuziasmul ei, în lupta ce trebuia să fi dat, de sfortarea voinței ei ce simțeam capabilă de a ridica o lume. Speranța, odată mai mult, se arăta mai precisă: „Da, sigur, nu e minune de care amorul să nu fie capabil!” Și de odată un cuvânt imi căzu sub ochi: „Poate!” Și scriindu-i, mâna-i tremura de emoție, precum i-ar fi tremurat vocea rostindu-i. În același timp adăogă: „Nu fi îngrijat, vei rămâne câteva timp, o lună poate, fără știri!”

Așteptai. Sperai. Eram sigur că trebuia să iasă victorioasă din groza încercătură de care nu aveam nici o cunoștință. O bucurie nebună mă cuprindea și lacrimii de fericire imi umpleau uneori ochii. Dar, încetul cu încetul, începu să mă apuce o grijă, care curând se

mări și domină în mine orice sentiment. O ceață mi se puse în față, apăsă asupra inimii mele și asupra creierului meu. Mi se păru că o mare tăcere se făcu, că pământul era gol, și mi se născu siguranța că nu o voi vedea nici odată, că totul era sfârșit, sfârșit. Și, în adevăr, totul fu sfârșit!

Anii trecuți. Considerându-mă desfăcut de promisiunea făcută, mă dusei în țara de unde imi scria. Din cercetările mele, aflai că scrisorile mele erau retrase de la postă de o bătrână servitoare. Cât despre stăpâni, mi se vorbe de un om de vro cincizeci de ani, care trăia într-o proprietate retrasă. Nevastă sau fiice nu s'au văzut nici odată, dar cântece au fost auzite din când în când, vestimente au fost primite de la Paris, târguții de-ale bătrânei slugi revelați existența unor tinere persoane împrejurul lui. Intr-o zi cu totuși plecară în chip misterios, spre America, zice-se. De atunci proprietatea stă în vânzare.

(Va urma)

Gaston Toussaint

CĂTRE PĂDURE

*Te-ai descolit pădure
De falnicu-ți vesmânt,
Și vântul îngânând
Prin ramurile-ți sive
Cântarea-ți triumfală,
Te îndoaie la pământ.*

*Fetițele voioase
Ce alergă să-ți sură
Dulci fragi și negre mure
Din tufele-ți umbroase
În cântece zglobii,
Le-ai mai văzut, pădure?*

*Mânate de al meu dor
Le-ai mai văzut în noapte,
Pășind înfiorate
Spre tainicu-ți isvor
Să vadă Feți frumoși?*

O, suflete curate!...

*O, inimă de vestale!
Gustați plăcerea vieții
În faptul diminetii!...
Pădurea cu-ale sale
Va revivia d'apururi,
Dar vara tineretii,
D'apururi va scădea.*

Ion Stratul-Dorohoi

ȘI VA VENI CEASUL...

De contele Leo Oldofredi

La capul satului se află o casă mare. Ea este proprietatea Parascchivei Poasa—o văduvă tânără, care stă împreună cu fiul ei Ilie în vârstă de 17 ani. Ea nu-și ține, nici servitoare, nici servitor, ci amândoi îngrijesc de gospodărie.

Flăcăul se ocupă cu munca câmpului, noaptea se duce cu vitele la pășune și aduce lemne din pădure, iar femeea vede de gospodărie. Fiecare își vede de treabă în tăcere.

E flăcău harnic Ilie, aceasta o spune tot satul. Multe fete doresc în taină să aibă de bărbat pe acest tânăr voinic—căci areva măsii este una dintre cele mai mari din sat. Flăcăul însă nu se gândește la așa ceva...

Cu toată tinerețea sa, Ilie este serios și tăcut. El ocolește cârciuma, în care ceilalți flăcăi își beau banii în folosul lui Aron Grünbaum. De asemenea nu se duce nici la hora din sat, unde joacă flăcăii și fete, la sunetele vioarei lui Samuilă.

Ei nu ia parte la nici o nuntă, de asemenea nu se duce la nici un bălciu, ca să chibăcască în cheturi ca

*) Această schiță a născut într'un supplement al ziarului „Lloyd” din Budapesta. Nota Trad.

GALERIA ARTIȘTILOR ROMÂNI

D-1 ION PETRESCU

Foto-Lux.

reflăcăi, tot ceea ce vinde. Tăcut și posomorât ca și când ar fi cuprins de o mare mâhnire, se pare că flăcăul nu se gândește la petreceri, că își vede de muncă, pentru ca apoi scara să se culce de cu vreme.

Câteodată nu poată să doarmă. Vișând cu ochii deschiși, Ilie ascultă în astfel de nopți răsufletarea liniștită a mamei sale, până când revărsatul zorilor îl chiamă din nou la muncă.

Paraschiva este în vârstă de 33 ani. Așa dar este o femeie încă tânără, care s'ar fi și măritat până acum, — dacă nu era Ilie.

Orî de câte ori vre-un bărbat își făcea prea mult de lucru în casa mamei sale, din ochii lui Ilie scăpărau scântei, așa încât toți se dădeau la o parte. Și lucru ciudat: nici văduva nu îndrăznea să se opună cu energie lui Ilie, și evita să se explice cu el...

Intr'o zi din luna Martie Ilie care plecase încă de cu noapte după lemne în pădure, se întoarse acasă mai de vreme, de cum era așteptat. După ce băgă boii în grajd și se spălă la fântână, intră în casă.

Lângă vatră ședea primarul George Sborea, un țaran încă voiuc, din satul vecin Prundiceni.

— Ai isprăvit repede, prietene! îi strigă țaranul oferindu-i plosca de rachiu, pe care o adusese văduva, bea flăcăule, că-ți face bine, după drumul lung de la Poiana-Doamnei.

Ilie însă refuză plosca fără să zică o vorbă, aruncând însă o privire de întrebare mamei sale, care sta în pragul ușei zâmbind zăpăciată.

— Al dracului mai ești, mă feciorule — tu imi respingi cinstea — primarul făcea pe supăratul, dar în fundul inimii sale era foarte mulțumit de Ilie, căci îi rămănea lui tot rachiu, — dacă n'ar fi încă un băiat neștiutor, te-aș învăța mintă cum să te porți cu oaspeții.

Flăcăul se roși de mânie, dar se stăpâni, și zise:

— Nu beaui nicî odată — prin urmare nici eu d-ta. Să te păzești însă să-mi dai lecții, căci te voi căi. D-zeu să te păzească!

Zicând acestea flăcăul ieși mănios din casă și-și făcu de lucru prin curte până când plecă Sborea, amestecat de băutură.

Abia plecă el și Ilie intră în casă. Mama sa îl întâmpină cu vorbele: „Mă Ilie, ascultă — când o mai vini badea Gheorghe să nu mai îndrăznești să-l superi, după cum ai făcut astăzi. El este u nom de frunte — încă nu ești tu stăpân aici în casă.

— Mamă, nu-mi spune cine este Gheorghe Sborea, ce este și cum să mă port cu el, și nu-mi aminti că nu sunt stăpân aici. Ascultă mamă, deși nu sunt stăpân aici ca să poruncesc, dar sunt fiul d-tale. Nu sufer vizitele lui Sborea. Pe toți sfinții, mamă, păzește-te! Să nu mai văd pe Sborea la d-ta, mamă, — știu de ce a murit tata!

Zicând acestea începu să plângă. Mama lui era palidă ca moartea și tremura — de sigur că o muștra conștiința de ceea ce făcuse acum zece ani...

Pe atunci își înșelase bărbatul cu Gheorghe Sborea, care pe vremea aceea servea la popa Vasile și apoi a hotărât să omoare pe bărbatul ei.

Intr'o seară ea crezându-se singură a turnat un praf alb în ciorba soțului ei, care fu înmormintat după două zile; se spunea că murise subit de tifos.

Ilie, care era pe atunci de 7 ani, văzuse tot...

Trecură săptămânii. Scena aceasta părea uitată. Primarul nu se mai arăta...

Era în luna Mai, pe vremea când țaranul român din Ardeal își mână oile la poienile cu iarbă din munții înalți, unde stău până în Septembrie.

Și Ilie s'a dus cu oile mamei sale, pe muntele Trăsnito, unde ați luat în arandă un boi de păune, împreună cu Nichita Vojcagu și Michăilă Bărglăzanu.

Marii plecase el — văduva îl aș-

Societarul Teatrului Național din București, d. Ion Petrescu, este unul din artiștii a căror biografie ar fi însăși biografia primei noastre scene.

De aproape 35 de ani, dela 1877 de când a intrat în Teatrul Național sub direcțiunea lui Pascaly, d-l Ion Petrescu nu și-a desminte un singur moment talentul și simpatia publicului l-a urmărit în toată lungă sa carieră cu o stăruință de care distinsul societar se poate mandri.

De o diversitate de aptitudini fenomenală, d-l Ion Petrescu își numără succesele în toate genurile de teatru. A jucat tragedie, a jucat dramă, comedie, farsă, a jucat în operetă.

Și lista creațiilor sale e nesfârșită: Magdud din „Machbet”, Châmboran din „Crima Celebră”, Iago din „Otele”, Bufonul din „Herone”, Decebal din „Traian și Andrada”, Maurul din „Sylock”, Regele Lear, ducele d'Alba din „Patria”, Max Moor din „Hotii”, Hariton Zorhidescu din „Revizorele ge-

neral”, Antofiloiu din „Microbiu Bucureștilui”, Trăsnila din „Don Vagmistrul”, Rousset din „Brândușa”, pentru ca să rămână în amintirea tuturor prin creația lui Canticof din nemuritoarea „Fătiniță”.

Împreună cu regretatul Manolescu și cu d-na Romanescu, d-l Petrescu a făcut în 1891 turneul la Viena, la Karl Theater, și ziarele vieneze au vorbit atunci cu meritate laude despre societarul nostru, care jucase acolo în Hamlet, Mândrie și Amăr și Romeo și Julieta.

Am revăzut deunăzi pe d-l Ion Petrescu în Moș Vântură-Pară din „Lipitorile” lui Alexandri și nu unul am fost căf ce am admirat căldura, vioiciunea, naturalul cu care distinsul societar redă tipul românului bătrân, român din creștet până în tălpi.

Acesta este d-l Ion Petrescu, societarul de merit, pe care dorim să-l vedem încă multă ani înviorând și dând viață scenei Teatrului nostru Național.

ALDOR.

tepta să vină Vineri. Ilie însă plecă spre casă Miercuri. Când ajunse în sat se făcuse noapte. Toți dormeau. Numai din când în când se auzea câte un câine lătrând, ori de câte ori drumetel isbea cu bâta în vre-o piatră.

Acasă era întuneric beznă. De sigur că mama dormea. Porțile erau încuiate. Ilie sări peste gard și intră în curte. Tocmai se apropia de fereastră, ca să deștepte pe mama sa, când auzi șoapte înăuntru.

Tot sângele i se urcă la cap. El recunoaște vocea primarului, care se afla la mama sa...

Deschide, Ilie...

Încă n'au auzit sosirea ta — auzi chicotirile mamei tale, și râsul brutal al amantului? Ei răd de tine, pe care te crede că ești la o depărtare de opt ceasuri în munți.

Deschide, Ilie, deschide...

Ilie însă se sirecoară pe lângă părete în umbra șopronului, și așteaptă, că în sfârșit se va deschide ușa, și o cu moartea în sân...

Deodată — nu se aud pași înăuntru?

Tremurând, apucă flăcăul toporul scut, de la lăut. — E prea de vreme. Nu este încă nimic...

Se crăpa de ziua — în sfârșit se deschide ușa și în lumina slabă a dininetei apare Gheorghe Sborea, primarul...

In după amiaza aceleiași zile, Ilie, care se predase de bună voie jandarmilor, fu dus la Sibiu, ca să-l dea în judecată pentru dublu asasinat.

Privirea lui este deschisă; fruntea sa este senină — el zâmbește.

Tată său era răzbunat...

C. Scurtu.

FRATEI GRIMM

Lăutarul cel șiret

Se zice că a fost odată un lăutar șiret. Mergând el într'o zi singur prin pădure se tot gândea:

— Lung îmi pare drumul acesta prin pădure și aș vrea să am un tovarăș. Își luă vioara și începu a cânta așa de frumos, încât și frunzele se cutremurau.

Dar deodată văzu că vine spre el un lup.

Lupul îi zise:

— Frumos știi să cânti. Vrei să mă înveți și pe mine?

— Te învăț, numai s'ascuți ce-ți voi zice eu să faci.

— Lăutarule te voi asculta.

Mergând ei așa, ajunseră în fața unui stejar găunos, crăpat și bătrân.

Lăutarul luă labele lupului și le puse în gaură bătându-le cu un pietroi de nu le mai putea scoate. Lăutarul îi zise apoi:

— Te rog stai puțin aici până mă voi întoarce și îți văzu de drum.

Nu trecu mult și lăutarul își zise iar:

— Mi-e urât, aș vrea să am un tovarăș.

Luând iar vioara începu iar a cânta. Dar deodată îi sări înainte vulpea. Vulpea se apropie de lăutar și îi zise:

— Foarte frumos cânti, ai putea să mă înveți și pe mine.

— Dar te rog să faci cum te oiu învăța eu.

— Te ascult.

— Vino cu mine. Atunci, merșeră și ajunseră la un drum mare unde erau de o parte și de cealaltă parte pomi înalți. Lăutarul aplecă un vîrf de la un pom, și mai aplecă încă un copăcel. Luă apoi laba vulpii cea stîngă și o legă de pomul cel din stînga, luă și laba cea dreaptă și îi o legă de pomul cel din dreapta și după ce văzu că picioarele sunt bine legate, dete drumul pomilor care se ridicară sus.

— Dragă Vulpe, așteaptă puțin până mă voi întoarce.

Lăutarul își văzu de drum lăsând vulpea să aștepte.

Dar deodată se gândi zicând:

— Pustiū îmi pare drumul și aș vrea să am un tovarăș. El începu din nou a cânta, dar deodată îi sări înainte un epure care venea spre el. Epurele începu a vorbi astfel:

— Dragă lăutare ai putea să mă înveți și pe mine să cânt?

— Te învăț numai s'ascuți ce-ți voi spune eu să faci.

— Bine.

Merșeră înainte și ajunseră într'o câmpie unde era un plop.

Lăutarul legă cu o sfoară lungă pe epure iar cealaltă parte de pom și îi zise să înconjoare de treizeci de ori copacul. De câte ori sărea epurele cu atât se micșora sfoara și cu atât îl gătuia.

Apoi îi zise:

— Să mă aștepti până mă voi întoarce.

Lăutarul își urmă drumul gândindu-se mereu la un tovarăș. În aceeași vreme lupul se smucise, se chinuse, și scapă din cursă. Vulpea văzând că lupul fuge începu a striga. Auzind-o lupul trase copacul jos și rupse sfoara. Mergând acum lupul și vulpea se întâlniră și cu epurele, îi rupseră și lui sfoara și îi dete drumul și porniră toți trei după dușmanul lor.

Lăutarul care mergea mereu și se gândea la un tovarăș începu a cânta iar. În depărtare era un tăetor, care auzindu-l cum cânta se duse după el luându-și și securea.

Lăutarul ne mai putând de bucurie se așeză jos cu tovarășul său.

Lupul, vulpea și epurele îl ajunse și se uitau la el toți chiorăși.

Tăetorul, sculându-se înaintea lăutarului, ridică securea și zise:

— Să nu cumva să se apropie cineva că-l omor. Văzând ei așa o luară la fugă. Iar lăutarul, de bucurie zise încă un cântec de adio, și își văzu de drum.

G. D. LICEA.

PROVERBE

Nu te lua după gura lumii că dai în gropi.

Pilda cea rea o dă oamenii mari.

Glumele să-ți fie cumpătate, întocmai ca sarea în bucate.

Numai cu vorba nu se face ciorba.

Eu îi fac eu capul, el imi face eu mărtaea.

Pe vrăjmasul tău tine-l cu pâina și cu sare.

PAUL VERLAINE

STROFE

*E noapte și de sus mereu
Se cerne ploaia ne'ncetat;
În sufletu-mă îndurerat
Lovesc părerile de rău.*

*Și zgomotul produs de ploae
În noaptea fără de sfârșit,
Mă pare-un dor din alte vremuri,
Un dor, de mult neîmplinit.*

*Și plâng mereu—un plâns care
Mă înfloară, mă înfrânge;
Căci inima-mă cernită plânge
Durerile imaginare!*

Mihail Em. Procopiu
Câmpalung.

MARIU CUGETĂTORI

Filosoful Leibnitz

Gottfried Wilhelm Leibnitz a fost un învățat universal. El s'a născut la Leipzig în anul 1646, și a fost fiul unui profesor de morală dela universitatea din oraș. El se distinse de timpuriu prin aptitudinea sa pentru științe. La vârsta de 20 de ani fu proclamat doctor în drept.

La 22 ani se făcu cunoscut prin scrierea intitulată „*Noua methodă pentru studiul dreptului*” (1668) prețum și prin câteva pamflete politice.

În anul 1670 compuse scrierea intitulată: „*Theoria mișcării concrete*” și teoria mișcării abstracte.

La 1672 plecă la Paris unde studiă matematicile. El comunică Academiei de științe din Paris mai multe descoperiri importante între altele și descoperirea unei noi *mașini aritmetice*.

Academia de științe îl admise în numărul membrilor săi în anul 1675.

În acest an el vizită Anglia unde fu foarte bine primit și fu numit membru al Societății regale din Londra.

Electorul de *Brunswick-Hanovera* îl numi bibliotecarul său dându-i titlu de consilier aulic și întrebându-l chiar în misiuni diplomatice.

W. Leibnitz se poate spune cu drept cuvânt că avea un talent egal în politică, matematic, și în filosofie.

La 1685 Leibnitz fundă la Leipzig renumita colecțiune de scrieri intitulată *Acta eruditorum*; în anul următor el publică în jurnalul colecțiunei una din cele mai importante descoperiri ale sale, aceea a *calculului diferențial*, pe care l-a conceput pe când era la Paris în anul 1675.

În anul 1687 Leibnitz, în urma rugăciunii ducelui, întreprinse o istorie a casei de Brunswick pe care fusă nu o termină. Spre acest scop călători prin Germania și Italia strângând o mulțime de documente prețioase ce-i oferiră materie la compunerea a două scrieri: *Codex juris gentium diplomaticus* 2 vol. în 4-0 1698 și *Scriptores rerum Brunsvicensium* 3 vol. în folio 1707—1711.

În anul 1700 Leibnitz determină pe regele Prusiei să întemeieze o academie la Berlin, care-l numi president perpetuu.

În anul 1710 Leibnitz publică scrierea intitulată „*Incercări asupra Theodiceei*”, în scopul de a respinge atacurile atheilor contra Providenței. La sfârșitul vieții fu vizitat de Petru cel Mare, țarul Rusiei, pe care îl determină să întemeieze o academie la St. Petersburg.

Împăratul Germaniei Carol VI îi dădu titlul de baron făcându-i și o pensie anuală. Ludovic al XIV a încercat să-l stabilească în Franța, dar încercările lui fost zadarnice.

Leibnitz muri la Hanovera în anul 1716 în vârstă de 70 ani.

Leibnitz a fost jurisconsult, publicist, teolog, fizic, geolog, matematic și istoric dar, astăzi, a devenit celebru mai mult ca matematic și filosof.

În filosofie Leibnitz introduce eclecticismul căutând a concilia pe Platon cu Aristotel, Descartes cu Loke.

Lumea lui Leibnitz este compusă din *monade*, substanțe simple, capabile de acțiune și de percepțiune. Sufletul este monadă ce are conștiință de sine însuși.

Între corp și suflet există o armonie prestabilită de Dumnezeu, care le-a întocmit toate cu suprema lui inteligență.

În Theodicee, Leibnitz profesează optimismul susținând că, lumea creată de Dumnezeu este cea mai bună, de oarece binele e general, iar răul nu mai parțial, în parte.

În psihologie admite teoria ideilor însemnate stabilind principiul: *Nihil est in intellectu quin prius fuerit in sensu* adăugându-i restricția sublimă: *nisi ipse intellectus*.

Operile lui Leibnitz au fost intrunite în 6 volume de învățatul elvețian Dutens, la Geneva în anul 1768.

La aceste treburile să mai adăugim scrierea *Commercium epistolicum*, corespondența matematică și filosofică cu Bernoulli publicată la Geneva în 2 volume în 4-0 în anul 1745.

Scrierile filosofice ale lui Leibnitz au fost publicate de învățatul Raspe la Amsterdam în anul 1765, un volum.

În acest volum se află celebra teorie: *Incercări noul asupra inteligenței omenești*, în care autorul critică scrierea filosofului Locke cu același titlu.

Systema theologicum, scrisă în 1690 și publicată la 1819 de Emery.

Scriitorul francez Jamet a scris cartea intitulată *La Philosophie de Leibnitz*, opera premiată de Academia științelor morale din Paris.

Activitatea lui Leibnitz a fost exemplară și vor trece multe secole până vom avea în lume un om genial cum a fost celebrul filosof și matematic.

A. VANTUL.

Ilustrația noastră colorată

Fioroasa crimă din Brăila

Correspondentul „Universului” din Brăila a comunicat zilele trecute vestea unei fioroase crime petrecută într-o cărciumă din acel oraș.

Un tânăr, Trifan Nicu Vasile, din strada Concordiei 44, aflându-se într-o cărciumă, a înjurat pe brigadierul Neagu Radu Bădălan, din divizionul de artilerie călărească din Galați, care se dusesse în permisie la Brăila.

Acesta ducându-se să-i ceară socoteală, numitul tânăr, drept ori ce răspuns, i-a dat o palmă. Brigadierul voind să-l ia la bătae, Trifan a scos un cuțit și i-a dat o lovitură în piept culcându-l la pământ. Apoi luându-l la fugă, s'a dus acasă și s'a ascuns în grajd unde s'a acoperit cu paie.

În acea poziție a fost găsit de poliție și arestat.

La început criminalul a negat fapta; dar, găsindu-se cuțitul cu care a comis crima, a fost nevoit să mărturisească.

Ilustrația colorată a numărului nostru de azi reprezintă momentul crimei.

DIN HAZUL ALTORA

Logică țărănească

Întâlnese pe Moș Radu din Cumpănești.

— Ce mai faci, moș Radule?

— Bodaproste, ași face bine dacă nu m'ar săcăi piciorul ăsta stângul.

— Ce vrei, moșule, astea le aduce vârsta.

— Așa e, nu mai sunt tânăr, dar nu prea văd de ce m'ar durea piciorul din pricina vârstei.

— Cu toate astea, vârsta e de vină.

— Așa crezi d-ta? Ia spune atunci de ce nu mă doare și piciorul drept, pentru că și el e tot atât de bătrân ca și cel stâng?

Pas de răspunde, la așa logică!

JOCURI

Problemă de calcul

— de d-l Bernardus, loco —

Două prieteni aflători la o depărtare de 25 km. unul de altul, pornesc să se întâlnească. Unul face 3 1/2 km, pe oră; celalt 4 km. După câte ore se vor întâlni dacă au plecat amândouă în același timp?

Deslegarea jocului de cuvinte din „Universul Literar” No. 44 este:

<i>Calm</i>	cu opusul său	<i>Nervos</i>
<i>Risipit</i>	„	„ <i>Adunat</i>
<i>Creștin</i>	„	„ <i>Păgân</i>
<i>Vertical</i>	„	„ <i>Orizontal</i>
<i>Sobru</i>	„	„ <i>Lacom</i>
<i>Import</i>	„	„ <i>Export</i>
<i>Aprobare</i>	„	„ <i>Opunere</i>
<i>Pozitiv</i>	„	„ <i>Negativ</i>
<i>Treaz</i>	„	„ <i>Beat</i>
<i>Azot</i>	„	„ <i>Ozigen</i>
<i>Dibaciu</i>	„	„ <i>Nătărușu</i>
<i>Sedere</i>	„	„ <i>Alergare</i>
<i>Absență</i>	„	„ <i>Prezență</i>
<i>Dulce</i>	„	„ <i>Acru</i>
<i>Desime</i>	„	„ <i>Raritate</i>
<i>Slăbiciune</i>	„	„ <i>Tărime</i>

Opusul cuvintelor date au dat numele marelui împărat: *Napoleon Bonapart*.

Cupounele și deslegările se trimit administrației, strada Brezoianu, 11.

Persoanele cari, prin tragere la sorți, au câștigat câte unul din cele 10 volume-biblioteca, acordate ca premii, sunt următoarele:

București: d. G. Răceanu și d-na Stefania Niculescu.

Brăila: d-soara Florica Ionescu.

Ploești: d-soara Aretia Nichifor.

Craiova: d. Constantin Drăghicescu

Gara Măgurele: d-na Venera Dumitriu.

Măcin: d-na Elena I. Rapoșescu.

Pitești: d-na Maria Cap. Gr. Chiarițescu.

Posta (prin Cataloi): d. Damian Podgorencu.

Slatina: d. B. Mișu.

MIGRENA

dureri de cap, de dinți, nevralgii, dureri reumatice, vindecă sigur Pastilele **Nevralgine Jurist**, aprobate de Consiliul sanitar.

2,50 la droguerii și farmacii

UN OBRAZ CURAT ȘI FRUMOS

se obține prin întrebuițarea cremel și pudrei **FLORA** preparate de **AL Iteanu** farmacist, furnisor al Curții Regale. Pudra „**FLORA**” fără bismut mărește efectele uimitoare ale cremel „**FLORA**”. Crema lei 1,50. Pudra „**FLORA**” lei 2. *Săpun Flora* lei 1,25.

Pomadă de păr „**Flora**” neîntrecută pentru îngrijirea rațională și igienică a părului, lei 2,50. *Capilogen* „**Flora**” (apă de păr) sticla mare lei 3,25, mică 2,50. *Pasta de dinți* „**Bucol**” lei 1. *Apa de gură* „**Bucol**” lei 1,50. *Lapte de crin* „**Flora**” pentru înfrumusețarea tenului lei 2. *Săpun de Lapte de crin* „**Flora**” lei 1,25.

La nemulțumire se restituie imediat costul.

FĂINĂ NESTLÉ

LACTATA NESTLÉ

Nutriment complet pentru copii, bolnavi și bătrâni.

Conține cel mai bun LAPTE din ALPI

Se vinde la toate drogheriile și farmaciile din Tara.

Tusea cea mai rebelă, bronșitele acute și cronice, tusea măgărească vindecă sigur

PECTOSIN ITEANU

— Sticla lei 3. — Droguerii și Farmacii —

Anemia colorosa, neurastenia, histeria, slăbiciunea generală combată

HEMOFER ITEANU

Face poftă de mâncare și este unul din cele mai puternice reconstituente ale corpului slăbit.

Sticla lei 4. — La droguerii și farmaciile

BOMBOANE ORIENTALE

Parfumează admirabil gura și dis-trug ori-ce miros urât al gurei. Cutia 50 banii la droguerii și farmacii. A se observa marca: „Semiluna cu stea”.

SOARTA OMULUI

DESCOPERITĂ prin CĂRȚI (de joc)

Arta de a-și ghici oricine singur viitorul, etc. Un volum cu numeroase figuri. Puteți ghici tot ce doriți, cunoscând cine vă vaște binele și cine vă dușmănește. **Vă talmăciți visurile.** Vi se spune despre *Logodne, Comori, Căstug, Moșteniri. Vă aflați norocul.* Deveniți *chiromantist, ghicitor, etc.* Vă luminați în întunericul misterelelor nepătrunse. — *Trimețel costul de Lei 1.75 prin mandat postal sau mărci poștale și primii imediat interesanta carte franco și recomandată.*

TEZAUURUL FERICIȚILOR

este apoi cartea: *Magnetoterapia*, adică *vindecerea sigură și radicală a tuturor boalelor prin magnetism*, în cât se spune cu drept cuvânt: **Realizarea imposibilului.** Superb volum cu splendide și numeroase ilustrațiuni, de renumitul medic specialist vienez Dr. Gratzinger, în limba română Franco și recomandat ori-unde: **Lei 1.95.**

Amândouă cărțile comandate împreună costă numai **Lei 2.75 franco și recomandate la domiciliu.**

Înaintați comenzile și banii către **Agencia Universală de Publicitate literară PRESSA, București, Căsuța poștală 153.**

Tăiați și păstrați acest anunț!

La 21 Noembrie

Se va face tragerea marilor premii ce oferim gratuit abonaților noștri, și anume:

O Vilă la Sinaia

Construită anume anul acesta pentru abonații noștri, în pozițiunea cea mai încântătoare a Sinaei, pe strada Furnica.

Un Dormitor de bronz

Foarte elegant, de mare valoare, cumpărat de la *Industria Metalică Marcu*, B-dul Elisabeta No. 5.

Un Divan-Pat și un salonaș modern

Cumpărate de la marele magazin de mobile «*La Centrala*» *Marco Dattelkremér*, str. Carol No. 62.

Un mare pedestal de marmoră

Foarte frumos sculptat, pentru flori.

Una Bicicletă, una Pușcă de vânatoare și un pistol automat

Cumpărate de la marele magazin de arme, *B. D. Zissmann* calea Victoriei 44.

Un Gramofon perfecționat

O VIOARA

sistem *Stradivarius*
Cumpărate de la marele magazin *Jean Feder*, calea Victoriei No. 54.

Un flaut ornat cu aldeș, cumpărat de la magazinul *La Harpa*, c. Victoriei 5.

Un ceasornic de aur pentru bărbat și o pereche cercei cu 6 pietre diamant, cumpărate de

magazin „*Ceasornicaria Colței*”

Una pendulă de perete artistică lucrată, bătând orele.

O elegantă pendulă de birou.

Doă fructiere, cumpărate de la marele magazin de horologerie și bijuterie *Th. Radivon*, Bulevardul Elisabeta No. 9.

Un inel de damă cu o piatră de valoare.

10 tablouri aquarele.

Șase ceasornice pentru bărbați.

Șase ceasornice „*Réveil*”.

20 abonamente pentru 6 luni la „*Veselia*”

10 abon. pentru 6 luni la „*Ziarul Calătoriilor*”

Cu toate că acordă aceste mari premii, „*UNIVERSUL*” menține aceleași preturi de abonament adică:

— **Lei 18 pe un an; Lei 9,15 pe 6 luni; Lei 4,65 pe trei luni** —

Abonații mai primesc gratuit „*UNIVERSUL LITERAR*”, iar cei ce se abonează cu începere de azi mai primesc un volum din

— Memoriile Regelui Carol I —

Spre a participa la premiile acestea, abonații pe un an primesc 30 de bonuri; cei pe 6 luni, 14 bonuri; iar cei pe 3 luni, 5 bonuri.